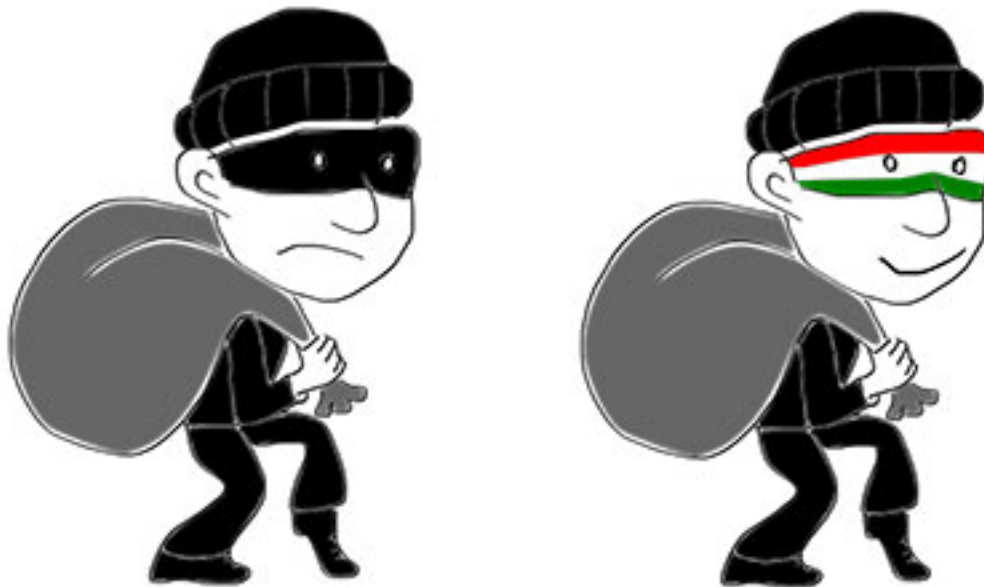

Próbálom megérteni, ami a közéletünkben zajlik, nézni innen is meg onnan is, nézni a tükörbe is, vajon nem velem van-e a baj. Próbálok sokat olvasni, de nem azért, mert az én adómból élők [magas lóról kioktatnak](#), hanem mert felelős polgár vagyok, aki mérlegelem, hová pecsételek választásokkor.

Próbálom ezt az egészet kibogozni, elemezni, árnyalni, forgatni, kontextusba helyezni – meg amiket az okosok szoktak még csinálni –, hogy **hátha megértem**. De előbb-utóbb mindig úgy járok, mint a bácsika abban a bizonyos bicikligyárban, aki akárhogyan is próbálkozik a futószalagról lejevő alkatrészek összeszerelésével, valahogy mindig **gépfegyver lesz belőlük**.

Lehet persze ezt a korrump szót szitokként használni,

vagy egyenesen fegyverként, semmibe véve az ártatlanság vélelmét, és tönkre lehet tenni valaki véttelenek az életét egy kis jól irányzott korrupcióellenes küzdelemmel, jogi és közéleti huza-vonával, lendületből. Leírtam korábban is, hogy vannak fenntartásaim azzal kapcsolatban, ahogyan a DNA működik, [de semmit sem csinálni szerintem még rosszabb](#).

Aztán lehet kampányt építeni a visszasságokra, szegény-szegény meghurcolt magyar előljárók,

elő lehet venni a színészeket, hogy szavaljanak egyet bocskaiban gyertyás-könyves tömegnek és a többi naftalinszagú kelléket –, de **néhány súlyos romániai magyar név diszkrétén kimarad** az egész *veledvagyunk* zajongásból. S ebben az érzelmekre kihegyezett, polarizált közhangulatban aztán, amikor a válaszokat gondolkodás nélkül, reflexből illik adni, hozzá lehet látni a törvények nyírásához.

Pedig van más szitokszó is,

például **meg lehet valakit vádolni azzal is, szintén alaptalanul, hogy pedofil**, bár az máshol divat, nálunk a jelek szerint a korrupt-vád a divat. Csakhogy! Van az, hogy Romániában legutóbb horogra akadt egy pedofil rendőr.

A különbség: egyik egyenruhás sem próbálja megváltoztatni a gyermekeket védő törvényeket. Nem merült fel például, hogy lazítani kellene a buta rossz törvényeken (amiket korábban ugyancsak ők, kollégáik szavaztak meg), hogy például sürgősségi rendelettel meg kéne szabni... egy küszöböt. **Talán úgy deréktájban**, vagy hol is húzódhat a 200 ezer lejes küszöb.

És nem kezdte el senki sem kontextusba helyezni, hogy dehát szegény meghurcolt elgyötört rendőr, hogy túl sok a lehallgatás meg a kamera a lépcsőházakban, s egyébként is az ókori görög kultúrában szabad volt gyermekkel satöbbi.

Mert szinte tökéletes az egyetértés, hogy mi, európai polgárok, **ilyesmit nem csinálunk**. És látszik, különválnak, mi a tett, és mi a körülmény. És egymillió aláírásból is látszania kéne valaminek: hogy ne bűnügyesek kezén legyen az ország.

No de a korrupció az azért mégis más,

ugye, sok az árnyalat és az eleve rozoga jogállamban bármiről mondható, hogy nem fehér, hanem fekete, nagyon kusza az egész, de tuti biztosan tudható, legalábbis politikusék és holdudvaruk szerint – jut eszembe, [van romániai magyar tájainkon szabad sajtó?](#) –, hogy kik a rossz- és kik a jófiúk.

Lássuk, honnan tudható: aki nem korrupció-ellenes-ellenes, hanem csak korrupció-ellenes, hiszen aki korrupció-ellenes-ellenes, az nem korrupció-párti, hanem a jogállamot védi, de aki korrupció-ellenes-ellenesség helyett korrupció-ellenes, ami szintén nem korrupció-párti, az a

jogállamot fenyegeti, hiába jár együtt a korrupció-ellenesség a jogállammal...

Ugye, milyen bonyolult, mikor bonyolítják?

Hogy ne kelljen gondolkodni,

meg vagyon mondva, kik a jófiúk: MI vagyunk, és kik a rosszfiúk: ŐK azok. ŐK persze állítják magukról, hogy a jófiúk, de ŐK ők, MI meg mi vagyunk, válasszon az ember okosan manipulátorokat és táborot magának.

Szóval már csak arra kell vigyáznom, hogy a MI és nem az ŐK tagja legyek. Esetleg [le ne bányászozzon valamelyik atyafi](#), illetve el ne verjenek kicsit, miután jól befújtak könnygázzal. Tisztára, mint gyerekkoromban, mikor kérdezték a suhancok, melyik csapatnak szurkolok.

Az első gondom ezzel a MI izével az,

hogyan milyen szépen látszik Székelyföld a térképen. A román sajtóból szinte egyáltalán nem tájékozódó Székelyföld azon a térképen, amelyen a bűnügyesek nélkül kezdeményezés aláíróit összegzik.

Márpedig a MI ebben a retorikában az a magyarok (a nyakkendős messiások mindig az egész magyarságról beszélnek, sosem érik be az egyébként fogyóatkozó választóikkal), az ŐK meg akkor nyilván a nem magyarok. Tetézem: ha azt olvasom, amit ŐK is (ti. a román sajtót is), azt is tudom, amit ŐK (ti. van az a szempontom is), úgy beszélek, mint ŐK (ti. számonkérek, nem tabu az egyház, nem tabu a Párt, mert nálunk azért tabu az egyház és tabu a Párt), úgy teszek, mint ŐK (tüntetek a mutyi ellen, s mert az utca nem az érvek helye, azt írásban teszem például egy ilyen cikkben), úgy érzek, mint ŐK (ti. elegem van a mutyiból), az ŐK ügyüket a magaménak érzem (hisz ŐK is meg MI is az adókat szeretnék jobb kézben látni, és nem magánzsebben eltűnni), akkor **ugye nem kevesebbet kockáztatok, mint az ŐK hozzájuk tartozást**, ami ugye a MI-ből való kirekesztődés.

Vagyis a magyarságomat. Mert hiszen a magyarok korrupcióját nem lehet kibeszélni, alig van ahol, alig van, aki. Az is párhuzamos állam vagy soros kapcsolat. Az elszámolásokat pedig ki

kell perelni, s még úgy sem biztos, hogy megnézhetem, hová folyik a pénzem.

Ha csak megfoghatatlanul elvont beszélésről és mellébeszélésről volna szó,

szinte el is hinném, amit sokan szeretnék, hogy elhiggyek: hogy valaki megvezetett sokunkat, és olyan állat nincs is, hogy korrupció, vagy csak elvétele, és hogy ez egy mesterségesen kreált hangulat.

Hogy itt mindenki, de mindenki alapvetően tisztességes ember, akit a háttérhatalmak akarnak bemártani. De most nyújtsa fel a kezét, aki nem volt jelen valami kisebb-nagyobb mutyinál, baráti szívességnél, **nyújtsa fel a kezét, aki soha semmi olyat nem látott, hogy** meg kelljen olajozni valami eljárást, amikor a MI átveri az ŐKet, nem nagyon, csak kicsit, habár ez a MI nem az a MI, csak kísértetiesen hasonlít. Már, ha jó ez a kézfelnújtósdi, és nem uralkodott még el teljesen a Stockholm-szindróma.

Ez hosszú lett, pedig nem bonyolult.

Adót fizetek és ezért cserébe sima utakat, tiszta és felszerelt kórházakat, jó iskolákat, jó levegőjű, biztonságos utcákat akarok.

Ez nem álmom, van, ahol ez működik, ahol az emberek nem a kiskirályokat nyögik. Lopni mindig fog valaki, de lopjon kevésbé pofátlanul. Ezért fizetek, ugyan sokat fizetek, ezért fizetünk mindannyian, akik adót fizetünk.

Tehát **nem szívességgként** térden csúszva, könyörögve kérem, hanem az asztalra verek és akarom, mert már kifizettem.

És nem tűröm a villácskákat, luxusautókat, és nem tűröm a különnyugdíjakat sem, amiket ez a politikus-bagázs, ha jól emlékszem, magyarék is egyhangúlag megszavaztak maguknak, legyen mit a tejbe aprítani. **Egyszerűen elegendem van abból, hogy** a világnak ezen a fertályán a dolgom, szakmám, boldogulásom helyett a spága-beszéd bölcsességét kell tudnom:

[merre felé nyílik az ajtó](#)

. Ez nem magától van így, nincs mindenütt így, ezt egyesek csinálják ilyenre, mások meg cinkosak az egész fertő fenntartásában.

És úgy tűnik, pozitív változást akarni az ŐK ügyük, nem a MI ügyünk, **mert a MI ügyünk, úgy tűnik, ez az erre-arra nyíló ajtó**

, mert akkor lehet választást nyerni, akkor van magyar képviselő – vagy hogyan szól a spága-beszéd. És ezt a határvonalat, kik az ŐK és kik a MI, valami egészen furcsa módon a magyarok húzzák meg, magyaroknak, mert így nem kell gondolkodni, nem is illik gondolkodni, a válasz készen van.

Én magyar vagyok. Én nem vagyok korrump, cseppet sem. És megette a fészkes fene ezt az egészet, ha – a pénz miatt – magyaroktól kell féltennem a magyarságomat.